

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 18, 2017

Nummer 18, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1429](#) 18-04-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:270](#) 17-01-2017

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:2419](#) 19-04-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:3974](#) 18-04-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:2418](#) 12-04-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7652](#) 08-11-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Hof van Justitie van de Europese Unie](#) 09-02-2017

M.S. t. P.S.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Echtscheiding tussen twee Iraanse echtelieden. Vrouw verzoekt in verweer de man te veroordelen een bedrag van € 130.000 te betalen ter voldoening aan de bruidsgave van 500 gouden munten. Rechtbank wijst het verzoek af. Vrouw heeft griffierecht te laat betaald. Rechtbank ziet af van niet-ontvankelijkverklaring van de vrouw in haar verweer, mede omdat beide partijen het van belang achten dat de zaak inclusief het verweer wordt behandeld.

De man verzoekt de echtscheiding tussen partijen uit te spreken. De vrouw voert verweer en doet een aantal zelfstandige verzoeken. Daartoe behoort het verzoek om aan de vrouw € 130.000 te betalen ter voldoening van de bruidsgave van 500 Bahar-e-Azadi.

Voorts blijkt dat de vrouw te laat het griffierecht heeft betaald.

De rechtbank oordeelt eerst dat, nu beide echtgenoten hun gewone verblijfplaats hebben in Nederland, de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding en de verzochte nevenvoorzieningen.

De rechtbank past ingevolge artikel 10:56 lid 1 BW Nederlands recht toe op het verzoek tot echtscheiding. Met betrekking tot het verzoek van de vrouw tot partneralimentatie past de rechtbank eveneens Nederlands recht toe, gelet op de woonplaats van de vrouw.

Op het huwelijksvermogensregime is naar het oordeel van de rechtbank, nu niet is gebleken dat partijen voor hun huwelijk rechtsgeldig rechtskeuze hebben gemaakt, ten tijde van de huwelijksluiting Iraans recht van toepassing. Beide partijen hadden de Iraanse nationaliteit. Zij hadden geen eerste huwelijksdomicilie op grond van het Haags Huwelijksvermogensverdrag 1978. Sinds de vrouw zich gevestigd heeft in Nederland bij de man, is vanaf dat moment Nederlands huwelijksvermogensrecht van toepassing en zijn partijen in gemeenschap van goederen gehuwd, maar dit geldt slechts voor die vermogensbestanddelen die na de wijziging worden verkregen door de echtgenoten. Al het reeds verkregen vermogen wordt beheerst door het Iraanse huwelijksvermogensrecht.

Ten aanzien van de bruidsgave oordeelt de rechtbank dat de rechter in Teheran daarover reeds een uitspraak heeft gedaan. De rechtbank oordeelt dat, nu er geen verdrag is op grond waarvan de uitspraak van de rechter in Teheran voor erkenning en tenuitvoerlegging in aanmerking komt, het mogelijk is om een nieuwe inhoudelijke behandeling van het geschil aan de Nederlandse rechter te vragen. De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af. Reden is dat de vrouw verzoekt om betaling van een geldbedrag in euro's, terwijl volgens haar stellingen zij op grond van het huwelijkscontract als bruidsgave recht heeft op gouden munten. Niet gemotiveerd is waarom zij in plaats van gouden munten recht zou hebben op een geldbedrag in euro's. Uit de vertaling van de uitspraak van de Iraanse rechter en de vertaling van de huwelijksakte blijkt ook niet van een dergelijke mogelijkheid.

De vrouw heeft door omstandigheden niet tijdig het griffierecht voldaan. Haar verweer, inclusief de zelfstandige verzoeken, zou daarom niet-ontvankelijk verklaard moeten worden, tenzij toepassing van artikel 282a lid 2 Rv, gelet op het belang van één of meer van de partijen bij toegang tot de rechter, leidt tot onbillijkheid van overwegende aard (artikel 282a lid 4 Rv). Het beroep op de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat het griffierecht niet tijdig is betaald, vat de rechtbank op als een beroep op de hardheidsclausule. Mede gelet op het feit dat beide partijen hebben gesteld dat zij het van belang achten dat de onderhavige zaak thans door de rechtbank wordt behandeld, met inachtneming van het verweerschrift van de man, zal de rechtbank het verweerschrift van de vrouw bij de beslissing betrekken.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:2419

Zaaknummer: C/13/597701 / FA RK 15-8350

RECHTSPRAAK

Vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing inzake omgang. De moeder houdt belang bij een beoordeling van haar hoger beroep inzake de vervallenverklaring, ook al is in de loop van de hogerberoepsprocedure de aanwijzing beëindigd en is het gezag van de moeder beëindigd.

Op 9 mei 2016 heeft de gecertificeerde instelling (GI) een schriftelijke aanwijzing gegeven. Daarbij is bepaald dat de bestaande omgangsregeling van één keer in de twee weken wordt afgebouwd naar één keer in de drie weken en vervolgens één keer in de vier weken voor de duur van twee uur. Verder vinden de bezoeken niet meer bij de moeder thuis plaats, maar op een neutrale plaats, altijd onder begeleiding. De moeder wordt verder betrokken bij belangrijke momenten in het leven van de kinderen.

De moeder verzoekt ook in hoger beroep om vervallenverklaring van de schriftelijke aanwijzing. Het gaat goed met haar. Zij heeft belang bij de beoordeling van haar verzoek, omdat de frequentie van de omgang ook na het einde van de aanwijzing en de beëindiging van het gezag hetzelfde is gebleven en de huidige regeling daarmee is ingezet door en een voortzetting is van de aanwijzing.

Het hof stelt voorop dat de moeder belang heeft bij de beoordeling van haar verzoek in hoger beroep, ook al was het laatste in de aanwijzing genoemde omgangsmoment al voorbij en ook al is het gezag van de moeder beëindigd. Het hof wijst daartoe op vaste rechtspraak van de Hoge Raad (onder meer HR 14 oktober 2011, ECLI:NL:HR:2011:BR5151), waaruit volgt dat degene die door een gezagsbeperking als de onderhavige wordt getroffen, gelet op het in artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, een rechtens relevant belang heeft bij de toetsing van de rechtmatigheid van die maatregel. Aan de ouder behoort het procesbelang bij de toetsing van de rechtmatigheid van die maatregel niet te worden ontzegd op de enkele grond dat de periode waarvoor de maatregel gold inmiddels is verstreken.

Een schriftelijke aanwijzing moet aan de algemene vereisten van de Algemene wet

bestuursrecht voldoen. Dit betekent geenszins dat, wanneer dat het geval is, er voor de rechter slechts ruimte is voor een marginale toetsing van de aanwijzing. Nu de schriftelijke aanwijzing betrekking heeft op een beperking van de omgang tussen de moeder en de kinderen, dient de rechter de aanwijzing ten volle te toetsen aan het belang van het kind en bij dat oordeel dient het belang van het kind ook doorslaggevend te zijn.

Het hof beoordeelt de aanwijzing en concludeert tot bekrachtiging van de beschikking van de rechtbank waarbij de aanwijzing in stand was gelaten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1429

Zaaknummer: 200.197.027/01

RECHTSPRAAK

Vaststelling Nederlanderschap na ontkenning vaderschap en gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. De minderjarige kinderen ontnemen het Nederlanderschap aan de vader wiens vaderschap is vastgesteld. Aangezien niet duidelijk is of deze vader nog wel Nederlander is, wijst de rechtbank het verzoek af.

De rechtbank heeft eerst de ontkenning van het vaderschap en vervolgens de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in dezelfde procedure toegewezen. Vervolgens is de vraag aan de orde of de minderjarige kinderen die thans hun verwekker als vader hebben, van rechtswege het Nederlanderschap hebben verkregen. Daarvoor is eerst nodig vast te stellen of de vader ten tijde van de uitspraak tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap Nederlander was.

Over het Nederlanderschap van de vader is twijfel gerezen. De rechtbank heeft verzoeker gevraagd een aantal stukken over te leggen afkomstig uit de Verenigde Staten (VS) waaruit blijkt dat hij niet opgenomen is in de systemen van de US Citizenship and Immigration Services en dat hij de VS uitgezet is wegens illegaal verblijf aldaar. Voorts dat de moeder van de vader is genaturaliseerd tot Amerikaans staatsburger. Deze stukken zijn niet overgelegd. Verder zijn de kinderen volgens de BRP eind 2016 geëmigreerd naar een onbekend adres in het buitenland en heeft de man vanaf eind september 2016 alleen een briefadres in Nederland.

Verzoeker is geboren in de Antillen. Hij heeft zijn Nederlanderschap ontleend aan zijn geboorte uit een Nederlandse moeder. Hij heeft naar zijn mening nooit het Nederlanderschap verloren, ook al heeft hij geruime tijd in de VS verbleven. Hij stelt dat hij daar is uitgezet wegens illegaal verblijf. Hem is in 2010 in Maastricht nog een Nederlands paspoort verstrekt. Nu hij sinds 2010 niet meer buiten Nederland of in de VS woonachtig is, kan van hem niet verwacht worden dat hij aantoont dat hij geen Amerikaans burger is.

De rechtbank is van oordeel dat het wel degelijk op de weg van verzoeker ligt om informatie aan te leveren omtrent een mogelijke naturalisatie in de VS. Het argument dat verzoeker in

2010 nog een Nederlands paspoort heeft verkregen en dat voorafgaand aan de verstrekking van dat paspoort wel onderzoek zal zijn gedaan naar de nationaliteit van verzoeker is onvoldoende, aangezien niet vaststaat dat een dergelijk onderzoek op dat moment heeft plaatsgevonden. Het is weliswaar niet uitgesloten dat verzoeker ten tijde van de uitspraak tot vaststelling van het vaderschap van de minderjarigen Nederlander was, maar er bestaat bepaald onzekerheid of verzoeker de Amerikaanse nationaliteit heeft verkregen, waardoor hij het Nederlanderschap zou zijn kwijtgeraakt. Vast staat immers dat verzoeker een groot deel van zijn leven in de VS heeft gewoond. Voorts is de verzoeker de enige die over een naturalisatie in de VS stukken zou kunnen aanleveren. De Staat kan deze stukken niet verkrijgen. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verzoeker zich onvoldoende heeft ingespannen om de gevraagde stukken te verkrijgen.

Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:3974

Zaaknummer: C/09/414785 / HA RK 12-129

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgemeenschap. De vordering van de voormalige werkgever van de man op hem wegens verduistering is verknocht. De vordering valt niet in de gemeenschap. Niet gebleken is dat de vrouw heeft geprofiteerd van de verduisterde gelden, want de gemeenschappelijk huishouding was op dat moment al beëindigd.

Partijen verzoeken in het kader van de echtscheidingsprocedure de tussen hen bestaande gemeenschap van goederen te verdelen. De man heeft gesteld dat partijen ieder voor de helft draagplichtig zijn voor de schuld aan Viking Host BV ter hoogte van € 335.025,28. Deze vordering op de man is ontstaan door het vonnis van de rechtbank van Amsterdam van 29 juni 2016, waarbij de man wegens onrechtmatig handelen jegens zijn toenmalige werkgever is veroordeeld een bedrag van € 335.025,28 aan Viking Host BV te betalen.

De vrouw stelt dat deze schuld is verknocht aan de man, nu deze is ontstaan door strafrechtelijke handelen van de man en zij daarvan op geen enkele wijze heeft geprofiteerd. Zij acht het in strijd met de redelijkheid en billijkheid dat zij medeverantwoordelijk zou zijn voor de schuld.

De rechtbank overweegt als volgt. Gebleken is dat de man de echtelijke woning eind december 2011 (rond de kerst) heeft verlaten en partijen sindsdien geen gezamenlijke huishouding meer hebben gevoerd. De man heeft verklaard dat hij de gelden van zijn voormalige werkgever in 2014 en 2015 heeft verduisterd en dat hij daarvan rekeningen heeft betaald, onder meer voor de echtelijke woning en zijn woning in Kroatië, waar hij op dat moment verbleef. De rechtbank kan evenwel niet vaststellen of de man in die periode de lasten van de echtelijke woning, welke in dat geval mede ten behoeve van de vrouw zijn betaald, heeft voldaan van de door hem verduisterde gelden of van zijn reguliere inkomen dat hij destijds nog ontving uit hoofde van zijn dienstverband. Derhalve is naar het oordeel van de rechtbank niet vast komen te staan dat de vrouw heeft geprofiteerd van de door de man verduisterde gelden. Daarentegen staat vast dat de man is veroordeeld tot terugbetaling van deze gelden wegens zijn onrechtmatig handelen. Op grond van deze feiten en omstandigheden komt de rechtbank tot het oordeel dat de schuld van de man aan hem is verknocht, welke verknochtheid zich ertegen

verzet dat de schuld in de gemeenschap valt. Dit brengt mee dat de vrouw niet draagplichtig is voor deze schuld, ook niet ten opzichte van derden nu de schuld niet tot de gemeenschap behoort.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:2418

Zaaknummer: C/13/605495 / FA RK 16-2118

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Beroep op artikel 1:153 BW. Hof wijst het beroep van de man af dat een bestaand vooruitzicht op uitkeringen verloren zou gaan. Geen misbruik van recht, kosten van de procedure in hoger beroep worden gecompenseerd.

De man stelt in zijn beroepschrift dat toewijzing van het echtscheidingsverzoek ertoe leidt dat hij een bestaand vooruitzicht op uitkeringen verliest. Hij beroept zich daarbij op het bepaalde in artikel 1:153 BW. De vrouw voert op haar beurt aan dat, voor zover de man een beroep doet op artikel 1:153 BW, dat artikel alleen ziet op nabestaandenpensioen. De vrouw heeft echter geen nabestaandenpensioen opgebouwd. Dat als gevolg van de echtscheiding een bestaand vooruitzicht van de man op nabestaandenuitkering verloren zal gaan of verminderd zal worden, staat dus geenszins vast, aldus de vrouw.

Met de vrouw is het hof van oordeel dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1:153 BW. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 1:153 BW blijkt dat dit artikel niet ziet op de situatie dat als gevolg van de echtscheiding als juridisch feit een bestaand recht op een uitkering uit hoofde van een ouderdomspensioen verloren zal gaan of zal verminderen, maar uitsluitend als dit het geval is met betrekking tot een bestaand recht op een uitkering uit hoofde van een nabestaandenpensioen of daarmee vergelijkbare uitkeringen, zoals die krachtens levensverzekering. Daarbij neemt het hof mede in aanmerking de door de vrouw aangehaalde uitspraak van de Hoge Raad van 18 september 2009 (ECLI:NL:HR:2009:BI9625). Niet gesteld of gebleken is dat de vrouw een nabestaandenpensioen heeft opgebouwd. De vrouw heeft zelfs een stuk overgelegd waaruit blijkt dat zij geen nabestaandenpensioen heeft opgebouwd. Ook van opbouw van een vergelijkbare uitkering aan de zijde van de vrouw is geen sprake. Reeds hierom faalt het beroep van de man op artikel 1:153 BW.

De vrouw voert aan dat de man ten onrechte hoger beroep heeft ingesteld tegen de echtscheiding en dat, door dit toch te doen, sprake is van misbruik van recht in de zin van artikel 3:13 BW. De man heeft volgens de vrouw hoger beroep ingesteld met het enkele doel de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand te vertragen. Voorts voert de vrouw aan dat de man een bij voorbaat kansloos hoger beroep heeft

ingesteld tegen de echtscheiding en dat daarom een proceskostenveroordeling van de man is gerechtvaardigd.

Het hof is van oordeel dat de vrouw onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld waaruit moet blijken dat de man misbruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid hoger beroep in te stellen tegen de door de rechtbank uitgesproken echtscheiding, in die zin dat hij deze bevoegdheid heeft uitgeoefend met geen ander doel dan de vrouw te schaden of met een ander doel dan waarvoor zij is verleend of dat de man, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen zijn belang bij de uitoefening van die bevoegdheid en het belang van de vrouw dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot die uitoefening had kunnen komen. Om dezelfde reden ziet het hof onvoldoende aanleiding voor toewijzing van het verzoek van de vrouw om de man – in afwijking van de gangbare gang van zaken in familiezaken – in de proceskosten te veroordelen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:270

Zaaknummer: 200.191.215

RECHTSPRAAK

Kinderen zijn onder toezicht gesteld, maar GI krijgt geen zicht op de kinderen en verzoekt daarom om een uithuisplaatsing voor drie dagdelen van vier uur verdeeld over een periode van vier weken. Verzoek wordt afgewezen, maar tevens opgevat als een verzoek tot toepassing van de geschillenregeling (artikel 1:262b BW). De kinderrechter bepaalt dat de moeder medewerking verleent aan gesprekken tussen de GI en de kinderen.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft de uithuisplaatsing van de kinderen verzocht gedurende drie dagdelen van elk vier uur verspreid over een periode van vier weken. De GI heeft daartoe gesteld dat, ondanks daartoe herhaaldelijk verzocht, moeder enige vorm van medewerking aan de GI weigert. Hierdoor heeft de GI tot op heden nog geen zicht kunnen krijgen op de kinderen en de opvoedingsomgeving bij moeder. De kinderen hebben geen toegang tot hun vader; de moeder staat alle vormen van contact in de weg. Het is zorgelijk dat een van de kinderen niet weet wie zijn vader is.

Moeder heeft ter zitting verklaard dat zij haar best doet om haar kinderen te beschermen. De kinderen weten dat zij een vader hebben. Gezien het verleden is het volgens moeder echter volkomen terecht dat vader zijn kinderen niet mag zien. Er zijn gesprekken geweest met de GI op de school van de kinderen. De leerkrachten hebben tijdens dit gesprek verteld dat het goed gaat met de kinderen. De GI weet dus wel degelijk hoe het met de kinderen gaat.

De kinderrechter overweegt als volgt. Nu het onderhavige verzoek van de GI niet ziet op een uithuisplaatsing gedurende dag en nacht maar gedurende dagdelen zal de kinderrechter het verzoek ex artikel 1:265b BW afwijzen en het verzoek van de GI opvatten als een verzoek ex artikel 1:262b BW waarin geregeld is dat de kinderrechter kan oordelen over geschillen die de uitvoering van de ondertoezichtstelling betreffen. Ter zitting is gebleken dat moeder geenszins te motiveren is om samen te werken met de GI als het op de kinderen aankomt. Moeder verschijnt zelf wel op afspraken en bijeenkomsten maar neemt haar kinderen niet mee. Zij geeft hierbij ook geen inzicht in de schoolgang van de kinderen. Moeder geeft ter zitting aan dat het de GI vrijstaat om contact op te nemen met haar broer, haar schoonzus en

de school van de kinderen. Dat is volgens de GI alsnog niet voldoende om zicht te krijgen op de veiligheid en ontwikkeling van de kinderen. Ook de poging van de kinderrechter om ter zitting nogmaals te bemiddelen tussen moeder en de GI is niet toereikend gebleken. De kinderrechter zal daarom bepalen dat moeder haar medewerking dient te verlenen aan gesprekken tussen de GI en de kinderen. Moeder dient zich ervan bewust te zijn dat indien zij nogmaals weigert haar medewerking te verlenen aan het contact tussen de GI en de kinderen een machtiging uithuisplaatsing van de kinderen voor een langere duur onvermijdelijk lijkt te zijn.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7652

Zaaknummer: C/16/425102 / JL RK 16-642

RECHTSPRAAK

M.S. t. P.S.

Artikel 41 lid 1 Verordening (EG) 4/2009. Erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen en samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen. Tenuitvoerlegging van een beslissing in een lidstaat. Rechtstreekse indiening van het verzoek bij de bevoegde autoriteit van de lidstaat van tenuitvoerlegging. Nationale wetgeving die ertoe verplicht een beroep te doen op de centrale autoriteit van de lidstaat van tenuitvoerlegging. Gehoudenheid van de nationale rechter tot buiten toepassing laten van nationale wetgeving wanneer deze strijd met de verordening oplevert.

De prejudiciële vraag heeft betrekking op Verordening 4/2008 van de Raad van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen. P.S. en M.S. zijn in 2005 getrouwd en in 2012 gescheiden. Ze hebben twee gezamenlijke kinderen die ten tijde van het verzoek om een prejudiciële beslissing 9 en 5 jaar oud zijn. Bij uitspraak van 7 augustus 2014 heeft de rechtbank Walsrode (Duitsland) vastgesteld dat P.S. levensonderhoud voor de kinderen dient te betalen. Na de scheiding blijft M.S. met de kinderen in Duitsland wonen. P.S., die in Engeland gaat wonen, weigert te betalen. M.S. dient een verzoek in bij de verwijzende rechter – het High Court of Justice van England and Wales – tot tenuitvoerleggen van de onderhoudsverplichting met toepassing van Verordening 4/2009.

De verwijzende rechter wil weten of een tenuitvoerleggingsverzoek bij de rechter die bevoegd is op het gebied van alimentatie moet worden ingediend (High Court, Family Division) dan wel bij de centrale autoriteit op het gebied van alimentatie (de Lord Chancellor), als bedoeld in Verordening 4/2009. Op grond van de Engelse rechtspraak moet het verzoek in vele situaties eerst bij de centrale autoriteit aanhangig worden gemaakt, die de zaak vervolgens naar de bevoegde rechter verwijst. De verwijzende rechter is echter van mening dat de bedoeling achter Verordening 4/2008 beter wordt nageleefd indien de zaak rechtstreeks bij de bevoegde rechter aanhangig wordt gemaakt. Welke procedure is verordeningsconform? Voor

de beantwoording van deze vraag is artikel 41 lid 1 Verordening 4/2009 relevant. In de eerste volzin daarvan is bepaald dat de tenuitvoerleggingsprocedure wordt beheerst door het recht van de lidstaat waar tenuitvoerlegging wordt verzocht en 'onder dezelfde voorwaarden' moet worden beoordeeld als een zuiver internrechtelijk verzoek. Enerzijds lijkt deze bepaling voorrang te geven aan de bestaande Engelse regels. Anderzijds wijkt de bestaande procedure in internationale procedures – waarbij tussenkomst van de centrale autoriteit steeds vereist is – af van de procedure in zuivere internrechtelijke situaties. Het Hof van Justitie EU geeft aan dat het de bedoeling is van de Verordening dat de tenuitvoerleggingsprocedure ten aanzien van alimentatieverplichtingen voor de aangezochte rechter lichter en sneller worden. Tevens was de bedoeling achter de Verordening dat tenuitvoerlegging van alimentatie vergemakkelijkt zou worden. Geen enkele bepaling in hoofdstuk IV van de Verordening, waarvan artikel 41 lid 1 deel uitmaakt, voorziet in een procedure waardoor in een internationale zaak meer handelingen moeten worden verricht dan in een internrechtelijke zaak. Meer in het bijzonder wordt niet in enig bepaling bepaald dat de centrale autoriteit moet worden ingeschakeld. Uit artikel 51 en 56 van de Verordening blijkt dat er een bevoegdheid bestaat – indien door de alimentatiegerechtigde gewenst – om de centrale autoriteit te raadplegen maar geen verplichting daartoe. Het Hof van Justitie EU overweegt dat de bestaande Engelse regeling in strijd is met de bepalingen in Verordening 4/2009. De verwijzende rechter is belast met de uitvoering van de Verordening en is verplicht om zorg te dragen voor de volle werking van de bepalingen en derhalve is gehouden – desnoods op eigen gezag – om elke met de Verordening strijdige nationale bepaling buiten toepassing te laten, zonder dat hij op wetgeving hoeft te wachten.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 09-02-2017

Zaaknummer: C-283/16